

บทที่ 3

ความหมาย ที่มา และ รูปแบบของการค้าประเวณี

ความหมายของการค้าประเวณี

ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ได้ให้ความหมายของคำว่า "ประเวณี"¹ ไว้ว่า การเป็นสามีภรรยากันตามธรรมเนียม การร่วมสังวาสประเวณี และได้ให้ความหมายของคำ "ค้า" ไว้ว่า ทำการซื้อขาย हाของมาขาย² กับยังได้ให้ความหมายของคำ "ค้าประเวณี" ไว้ด้วยว่า หากินในทางเป็นหญิงโสเภณี³

จึงต้องทำความเข้าใจต่อไปว่า "โสเภณี" นั้นคืออะไร ก็ได้ความหมายจากพจนานุกรมฉบับเดียวกันว่า ย่อมาจาก "นครโสภิณี" คือ หญิงงามเมือง⁴ จึงทำให้เข้าใจว่าในสมัยโบราณ หญิงโสเภณีอาจได้รับการยกย่องว่าเป็นหญิงผู้ประดับประดาเมืองทำให้บ้านเมืองสวยงาม ทำให้ผู้คนซึ่งผ่านไปมาได้รับความสุขตลอดจนความรื่นรมย์มีชีวิตชีวา

¹ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (พระนคร: โรงพิมพ์การศาสนา, 2510), หน้า 571.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 242.

³ เรื่องเดียวกัน.

⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 933.

พระราชบัญญัติป้องกันสัญจรโรค ร.ศ. 127 ซึ่งได้ถูกยกเลิกไปแล้ว โดยพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ได้ให้ความหมาย หญิงนครโสเภณีไว้ว่า "หญิงนครโสเภณี คือหญิงที่รับจ้างทำชำเราส่าส่อนโดยได้รับเงินผลประโยชน์เป็นค่าจ้าง"⁵

นักปกครองชาวโรมันสมัยโบราณ ได้ให้คำจำกัดความไว้ในทำนองเดียวกันว่า โสเภณีคือหญิงที่อุทิศกายให้แก่ชายหลายคน คำจำกัดความนี้อาจจะถูกต้องสำหรับสมัยนั้น แต่ไม่เหมาะสมสำหรับสถานการณ์ในปัจจุบัน เพราะถ้าหมายถึงหญิงที่ร่วมประเวณีกับเพศตรงข้ามหลาย ๆ คน เป็นโสเภณีแล้ว เช่น หญิงที่เลิกกับสามีคนแรกไปได้สามีคนที่ 2 แล้ว เกิดเลิกกับสามีคนที่ 2 ไปได้สามีคนที่ 3 หรือคนที่ 4 ตามลำดับ ก็จะกลายเป็นหญิงโสเภณีไป ทั้งโลกนี้ก็จะเต็มไปด้วยหญิงโสเภณี และดูออกจะเป็นการเสี่ยงภัยอย่างมาก ถ้าใครขึ้นไปตีความหมายในลักษณะเช่นนี้

อีกประการหนึ่ง ในสมัยก่อนนั้นน่าจะมีแต่ผู้หญิงเท่านั้นที่ทำการค้าประเวณีกับเพศชาย แต่ในปัจจุบันนี้ไม่เพียงแต่หญิงค้าประเวณีกับชายเท่านั้น ชายค้าประเวณีกับชายเพศเดียวกัน หรือหญิงค้าประเวณีกับหญิงเพศเดียวกัน หรือชายค้าประเวณีต่อหญิง ในทางกลับกันก็ได้เกิดขึ้นแล้วด้วยจะเป็นเพราะโลกได้เจริญก้าวหน้าจนสุดขีดหรือเสื่อมลงก็สุดแต่จะคิด

ดังนั้นที่ประชุมสัมมนาแห่งเอเชียและตะวันออกเฉียงใต้เกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดครั้งที่ 2 ณ กรุงโตเกียว ซึ่งประชุมกันระหว่างวันที่ 25 พฤศจิกายน ถึง 7 ธันวาคม 2500 ได้ให้คำนิยาม "โสเภณี" (prostitute) ไว้ว่าหมายถึง "บุคคลไม่ว่าหญิงหรือชายที่กระทำการเพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่นจะเป็นในทางร่วมประเวณีอย่างปกติหรือการปรนนิบัติแบบอื่นใด อันเป็นการส่าส่อนเพื่อสินจ้างรางวัลซึ่งอาจเป็นเงินหรือสิ่งของอย่างอื่น ทั้งนี้ไม่ว่าการกระทำนั้นจะได้กระทำต่อเพศเดียวกันหรือต่างเพศกัน และไม่ว่าจะกระทำ

⁵ "พระราชบัญญัติป้องกันสัญจรโรค ร.ศ. 127," กฎหมายประจำศก., เล่ม 21 (พระนคร: โรงพิมพ์เดลิแมร์, 2477) มาตรา 4.

เป็นอาชีพหรือเป็นเครื่องคราวก็ตาม”⁶

ในปัจจุบันนี้นักวิชาการและนักสังคมสงเคราะห์ของเมืองไทยเห็นว่าการเรียกชื่อหญิงที่ทำการค้าประเวณีว่า "หญิงโสเภณี" เป็นการเหยียดหยามศักดิ์ศรีแก่สตรีเพศไม่สมควรจะนำมาใช้เรียกขานอีก ทางราชการกรมประชาสงเคราะห์จึงได้บัญญัติศัพท์เสียใหม่ว่าเป็น "หญิงบางประเภท" แต่ก็ยังไม่สู้จะถูกใจนัก คล้ายกับจะแยกประเภทของสตรีไปหรือไม่สู้จะตรงกับความหมายนัก ทราบข่าวมาว่าสภาสังคมสงเคราะห์กำลังจะนิยามศัพท์ขึ้นมาใหม่ เพื่อถูกต้องตรงกับความหมายเป็น "สตรีบำเรอ" และต่อไปก็อาจจะต้องบัญญัติศัพท์ให้ผู้ชายซึ่งกระทำการเช่นเดียวกันนี้ว่า "บุรุษบำเรอ" ด้วย

คำว่า "บำเรอ"⁷ หมายความว่า การปรนนิบัติให้เป็นที่ชอบใจ ดังนั้นการที่หญิงที่กระทำการค้าประเวณีโดยการปรนนิบัติชายนั้น โดยทั่วไปมักเรียกกันว่า "นางบำเรอ"

อย่างไรก็ดี ตามพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2503 อันเป็นกฎหมายซึ่งใช้กันอยู่ในปัจจุบันนี้ ได้ให้ความหมายของคำว่า "การค้าประเวณี" ไว้ว่าการยอมรับการกระทำชำเรา หรือการยอมรับการกระทำอนาจาร หรือการกระทำใดเพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่น อันเป็นการส่ำสอนเพื่อสินจ้างทั้งนี้ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศ⁸ ซึ่งเป็นคำนิยามที่มีความหมายกว้างขวาง และเหมาะสมกับสภาวะการณ์ในปัจจุบัน

⁶ น.อ. สง่า กัทธรวี, การแก้ปัญหาสังคมของประเทศไทยอันเนื่องมาจากโสเภณี, หน้า 2. (เอกสารวิจัย).

⁷ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (พระนคร: โรงพิมพ์การศาสนา, 2510), หน้า 571.

⁸ ร.ต.ท. เสถียร วิชัยลักษณ์ กับคณะ (รวบรวม), พระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2503 (พระนคร: โรงพิมพ์นิติเวช, 2516), หน้า 2.

กล่าวคือ การค้าประเวณีในอาจะมีทั้งเพศชาย และหญิงซึ่งไม่จำกัดว่าจะต้องเป็นเพศเดียวหรือกระทำกับเพศต่างกัน กฎหมายป้องกันการค้าประเวณีของประเทศไทยก็ได้ให้ความหมายของคำว่า "การค้าประเวณี" ไว้ในทำนองเดียวกันว่า "การค้าประเวณี" คือ การร่วมประเวณีกับผู้อื่นโดยສ່ຳສ່ອນเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งตอบแทนหรือเพื่อให้ได้มาซึ่งค่ามันสัญญาในอันที่จะได้สิ่งตอบแทนจากการกระทำเช่นนั้น^{๑๐}

จากคำจำกัดความดังกล่าวมาแล้วข้างต้นนี้ จึงขอสรุปความหมายของการค้าประเวณีโดยอาศัยหลักกฎหมายตามพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 เพื่อทำความเข้าใจให้แจ่มชัดว่าผู้ที่จะได้ชื่อว่าทำการค้าประเวณีจะต้องมีการกระทำ ประกอบด้วยหลัก 3 ประการคือ

1. ยอมรับการกระทำของเรา หรือยอมรับการกระทำอื่นใด หรือการกระทำอื่นใด เพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่น
2. เป็นการສ່ຳສ່ອນ^{1๐}
3. เพื่อสินจ้าง

เมื่อครบหลักเกณฑ์ทั้ง 3 ประการนี้ จึงถือว่าเป็นผู้กระทำการค้าประเวณี ทั้งนี้โดยไม่จำกัดเพศและไม่ว่าจะกระทำโดยเพศเดียวกันหรือต่างกัน

^{๑๐} กองสัมมาอาชีวะสงเคราะห์, กรมประชาสงเคราะห์, กฎหมายป้องกันการค้าประเวณีประเทศไทย, หน้า 1.

^{1๐} ราชบัณฑิตยสถาน, พจนานุกรม กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2525), หน้า 818 "ສ່ຳສ່ອນ" หมายถึง ปะปนโดยไม่เลือก เช่น ในการคบค้าสมาคมหรือในการชั่งเส้น, หญิงສ່ຳສ່ອນ เป็นต้น

ประวัติการค้าประเวณี

การค้าประเวณีนั้นมีมานานนับเป็นพัน ๆ ปีแล้ว ถ้าแบ่งแยกการค้าประเวณีออกเป็นสมัย ๆ แล้วก็อาจแบ่งได้ดังนี้

สมัยพุทธกาล ในสมัยพุทธเจ้านั้น ปรากฏว่าหญิงที่ทำการค้าประเวณีหรือโสเภณีในสมัยนั้นได้รับการยกย่องและมีเกียรติอยู่ในวงสังคมชั้นสูง สังคมในสมัยนั้นได้ให้การรับรองว่า การค้าประเวณีเป็นอาชีพที่สุจริต ถึงกับกษัตริย์บางพระองค์ได้เสด็จไปคบหาสมาคมด้วยอย่างออกหน้าออกตา แม้แต่ชิวกะกุมารหรือโกมารภัทร์ แพทย์ประจำพระองค์ของพระพุทธเจ้าก็มีมารดาเป็นหญิงที่ทำการค้าประเวณี หญิงที่ทำการค้าประเวณีในสมัยพระพุทธเจ้านั้น ได้มีการแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ด้วยกันคือ¹¹

(1) นางอัมพปาลี หรือจะเรียกหญิงประเภทนี้อีกอย่างหนึ่งว่าฉนิภา รับแขกได้เฉพาะชายชั้นสามัญธรรมดาทั่วไป

(2) นางสาววัตติ นวกนี้ต้อนรับแขกเฉพาะพวกเศรษฐี และเชื้อกษัตริย์ต่างนคร

(3) นางสิริมา เป็นหญิงที่ทำการค้าประเวณีชั้นสูงสุด ซึ่งมีไว้ต้อนรับมหาเศรษฐีและราชาผู้ครองแคว้น

หญิงที่ทำการค้าประเวณีหรือโสเภณีทุกชั้นที่กล่าวมานี้ต้อนรับแขกหลับนอนอยู่ด้วยกันตลอดคืนได้เพียงชายหนึ่งคนเท่านั้น วันรุ่งขึ้นก็เปลี่ยนชายหน้าใหม่ต่อไป

สมัยโบราณ การค้าประเวณีนั้น ถ้าค้นคว้าให้ลึกกลงไปจนถึงสมัยยุคดึกดำบรรพ์แล้วจะพบว่า ในสมัยนั้นไม่มีการค้าประเวณีมากนักเพราะว่าทั้งนี้ในยุคนั้นชายสามารถมีภรรยาได้หลายคนตั้งแต่อายุยังน้อย ประกอบกับมีการสืบเปลี่ยนคู่กันได้ ครั้นต่อมาสังคมเจริญขึ้นการค้าประเวณีจึงได้แพร่หลายขึ้นในแบบต่าง ๆ กัน

¹¹ กรมมหาดไทย, เทศบาล, ปีที่ 6, เล่มที่ 11 (พระนคร: โรงพิมพ์มหาดไทย, หน้า 48.

แต่อย่างไรก็ดี ไม่ว่าจะการค้าประเวณีจะเป็นไปในรูปลักษณะใด เราก็อาจสรุปได้ว่าการค้าประเวณีในยุคโบราณนี้มีวัตถุประสงค์เพียง 2 ประการ คือ

- (1) เพื่อการศาสนกิจ กับ
- (2) เพื่อหารายได้

ในกรุงบาบิโลนบนเกาะไซปรัส ในระหว่างพวกโณนิเซียนส์ และประเทศในซีกเอเชียตะวันตกหลายประเทศปรากฏหลักฐานยืนยันว่าสตรีเป็นจำนวนมากที่เป็นหญิงที่ทำการค้าประเวณีเพื่อปฏิบัติศาสนกิจในเทวสถาน เช่น พระแม่เจ้าแห่งเอเชียตะวันตก เทพเจ้าอะไซรโดต์ และ แอสตาร์ เป็นต้น

ในประเทศกรีก สำนักการค้าประเวณีได้จัดตั้งขึ้นที่กรุงเฮนส์ โดยโซลอนซึ่งเป็นนักกฎหมายและนักปฏิรูปทางการเมืองที่มีชื่อเสียงของกรีก สำนักการค้าประเวณีที่ขึ้นโดยถูกต้องตามกฎหมาย ความประสงค์ในการจัดตั้งสำนักการค้าประเวณีนั้น ก็เพื่อจะลดจำนวนการค้าประเวณีลักลอบและการมีขู้สาวให้น้อยลงถึงโซลอนเองก็ตั้งตนเป็นเจ้าของสำนักควบคุมดำเนินการเอง โดยให้บรรดาหญิงที่ทำการค้าประเวณีหากินกันอย่างมีระเบียบ ไม่จู้จี้จ้านและเพื่อป้องกันชายแมงดาอีกด้วย ส่วนกำไรที่ได้จากกิจการค้าประเวณีโซลอนได้มอบให้บำรุงการศาสนาทั้งหมด¹²

ส่วนชาวโรมันมีความหยิ่งในสายเลือดของตนเป็นอย่างยิ่งเช่นเดียวกับชาวฮิว และในขณะเดียวกันก็คำนึงถึงความมีระเบียบของสังคมเช่นเดียวกับชาวเอเชียน้อยด้วย ดังนั้นชาวโรมันจึงมีแบบดำเนินชีวิตเป็นของตนโดยเฉพาะ สตรีโรมันได้รับเกียรติยศและการทะนุถนอมเป็นอย่างดี อาทิเช่น สาวพรหมจารีย์เท่านั้นที่อยู่ในสถานบูชาไฟได้ การเข้าไปมีวสุมอยู่กับหญิงที่ทำการค้าประเวณีถือกันว่าเป็นสิ่งน่าอับอาย และชาวโรมันทั่วไปก็รู้สึกรังเกียจหญิงที่ทำการค้าประเวณีเหล่านี้เป็นอย่างรุนแรง

¹² ปัญญา ฤกษ์อุไร, "การสังเคราะห์หญิงบางจำพวกในประเทศไทย", เอกสารทางวิชาการสังเคราะห์หญิงบางจำพวก (พระนคร: โรงพิมพ์โรงเรียนประชาสงเคราะห์ 2502), หน้า 134.

เมื่อถึงรัชสมัยพระเจ้าจัสตีเนียนในคริสต์ศตวรรษที่ 6 พระองค์ได้ทรงอภิเษกสมรสกับนางเทโอโดรา ผู้เคยเป็นหญิงที่ทำการค้าประเวณีมาก่อน และทรงอยู่ได้ด้วยอิทธิพลของมเหสี พระนางเทโอโดราทรงจัดสร้างแหล่งสำนักรับช่วยเหลือหญิงเหล่านั้นขึ้นในกรุงคอนสแตนติโนเปิล แม้พระประสงค์ของพระนางในอันที่จะยกระดับความเป็นอยู่ และสถานะทางสังคมของหญิงประเภทนี้ให้สูงขึ้น จะไม่บรรลุความสำเร็จมากนักก็ดี แต่กระนั้นก็ทำให้สังคมเปลี่ยนแปลงความรู้สึกเหยียดหยามไปในด้านดีขึ้น ซึ่งสังคมโรมันสมัยก่อนนี้ไม่เคยมีความรู้สึกเช่นนั้นมาก่อน

สมัยกลาง (Middle Ages)¹³ นับตั้งแต่การแตกกลานของกรุงโรมันมาถึงสมัยที่อักษรศาสตร์กำเนิดใหม่ หรือนับตั้งแต่ ค.ศ 1000 ถึง 1400 หลักธรรมของคริสต์ศาสนาแผ่กว้างออกไปทั่วภาคพื้นยุโรปและเอเชียย่อย (Asia minor) ซึ่งทำให้เกิดระบบการมีตัวเดียวเมียเดียวขึ้น ความคิดเห็นของสังคมในถิ่นประเทศเหล่านั้นเห็นว่าการค้าประเวณีเป็นเรื่องน่ารังเกียจ เหล่าคริสต์ศาสนิกชนย้าให้บรรดาสตรีที่สมรสแล้วประพฤติแต่ในแง่ดีงาม นักบุญออกัสตินแห่งเมืองอ็อบโป ได้แสดงทัศนะว่า "การที่ชายจะมีภรรยาหลายคนนั้นย่อมมีลักษณะและบังเกิดผลแตกต่างไปจากที่หญิงจะมีสามีหลายคน การมีภรรยาหลายคนไม่ขัดต่อสถานแห่งชีวิตสมรส (เพราะสตรีหลายคนอาจตั้งครรภ์ได้โดยชายเดียว แต่หญิงคนเดียวจะตั้งครรภ์โดยชายเกินกว่าหนึ่งคนในขณะเดียวกันกันไม่ได้)"

คริสต์ศาสนิกชนทั้งหลายพยายามจำกัดจำนวนหญิงที่ทำการค้าประเวณีให้น้อยลงและแก้ไขปรับปรุงสถานให้เป็นคนดี วัดต่าง ๆ มีบทบาทร่วมกับอบาสกอูบาสีกาในการนี้อย่างเต็มที่ เช่น จัดตั้งโรงเรียนฝึกสอนและอบรมอาชีพให้หญิงที่ทำการค้าประเวณี เรี่ยไรเงินจากประชาชนเพื่อจัดตั้งเป็นทุนหาสามีให้หญิงเหล่านี้ สังฆราชอินโนเซนต์ที่ 3 ถึงกับทรงประกาศว่าชายใดที่แต่งงานกับหญิงที่ทำการค้าประเวณีก็จะได้บุญ

¹³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 3.

ในประเทศอังกฤษ สำนักการค้าประเวณีชั้นสูงมักจะตั้งบริเวณโบโร (ทางใต้) ใกล้สะพานลอนดอน แต่ทางการเอาใจใส่ในเรื่องกามโรคมมาก รัฐบาลพยายามออกกฎหมายควบคุมและปราบปรามโรคนั้น มิให้ลุกลามแพร่หลายออกไป เช่น ห้ามหญิงที่ทำการค้าประเวณีที่เป็นโรคนิให้ทำการค้าประเวณีหรือห้ามชายที่ยังเป็นโรคนอยู่มิให้เข้าไปในสำนักการค้าประเวณี

สมัยปฏิวัติทางอุตสาหกรรม¹⁴ (Industrial Revolution) คือ อยู่ในระยะคริสต์ศตวรรษที่ 18 ถึง 19 สมัยนี้เป็นยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงอย่างขนาดใหญ่ มนุษย์เปลี่ยนจากวิถีชีวิตแห่งความสงบ และชุ่มชื้นมาเป็นวิถีชีวิตแห่งความวุ่นวายและเร่งรีบ สิ่งต่าง ๆ ถูกเปลี่ยนจากการใช้มือมาเป็นเครื่องจักรทุกอย่างขึ้นอยู่กับงานและเงิน มือใครยาวสาวได้สาวเอา มนุษย์มีค่าน้อยลง ประชาชนที่อยู่ภายนอกตัวเมืองทุกคแห่งไหลเข้าสู่เมืองต่าง ๆ เพื่อหางานทำ จึงทำให้เกิดความแออัดและแร้นแค้น การหาอาชีพที่สุขสงบหมดไปโดยต้องทำงานอย่างเดี๋ยวช้าซาก ทำให้อารมณ์ของชนเหล่านั้นเคร่งเครียด จึงหาทางที่จะผ่อนคลายอารมณ์โดยการคบหากับผู้หญิงที่ทำการค้าประเวณี ซึ่งเพิ่มมากขึ้นเป็นอันมาก ปัญหาหญิงที่ทำการค้าประเวณีจึงกลายเป็นปัญหาของสังคมในเมืองต่าง ๆ โดยทั่วไป

เฮนรี เมย์ฮิว แบ่งหญิงที่ทำการค้าประเวณีในยุคนี้ออกเป็น 3 ประเภทคือ

ประเภทที่ 1 หญิงที่ทำการค้าประเวณี ที่อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของชายแมงดา

ประเภทที่ 2 หญิงที่ทำการค้าประเวณี ที่ประกอบอาชีพของตนเอง โดยเอกเทศไม่ขึ้นกับใคร

ประเภทที่ 3 หญิงที่ทำการค้าประเวณีที่ประจำอยู่ตามสำนัก หรือ สถานการค้าประเวณีต่าง ๆ

¹⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 4-6.

นอกจากนี้ยังมีหญิงที่ทำการค้าประเวณี ประเภทสมัครเล่นที่มีอาชีพเป็นหลักฐานอยู่แล้ว แต่มีการค้าประเวณีเป็นครั้งคราวเพื่อล่าไฟ หญิงเหล่านี้มักต้องเผชิญกับชีวิตแร้นแค้นที่บีบรัดอยู่รอบด้านบวกกับมักติดสุราอยู่ด้วย จึงทำให้ชีวิตก็รันทดยิ่งขึ้น ระยะเวลาสั้นๆ นี้เกิดการแข่งขันเปิดสถานพักผ่อนในเวลากลางคืน (night houses) ขึ้นอย่างแพร่หลายทำให้ชายหญิงมีโอกาสมีสัมพันธ์กันมากขึ้น ดังนั้นโอกาสที่หญิงจะกลายเป็นหญิงที่ทำการค้าประเวณีจึงมีมากขึ้นเป็นเงาตามตัว

ประเทศอังกฤษ ในปี ค.ศ. 1869 โยเซเฟิน อี บัทเลอร์ ได้จัดตั้งสหพันธ์นานาชาติแห่งการยกเลิกระบบการจดทะเบียนโสเภณี (The International Abolitionist) และพยายามให้รัฐยกเลิกกฎหมายต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับการค้าประเวณี แต่เพียงเล็กน้อยเท่านั้นเท่านั้น กล่าวคือเฉพาะในกรณีที่ทำให้อำนาจตำรวจออกกฎหมายข้อบังคับให้หญิงที่ทำการค้าประเวณีอยู่ในระเบียบอันดีพอสมควรเท่านั้น ในที่สุดทางการเห็นด้วย และได้ยกเลิกกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการค้าประเวณีเสียหลายฉบับ เช่น พระราชบัญญัติป้องกันโรคติดต่อ ค.ศ. 1865 1866 และ 1869 ซึ่งบัญญัติให้นำมาตรวจการออกกฎหมายข้อบังคับ และการตรวจตราแก่สถานที่ทำการค้าประเวณีและรัฐให้ความสนใจไปในทางปราบปรามบุคคลที่ 3 อันได้แก่พวกเจ้าสำนักการค้าประเวณี ผู้จัดหาหญิงไว้ทำการค้าประเวณีและเหล่าแมงดาทั้งหลาย โดยการออกพระราชบัญญัติกฎหมายอาญา (ฉบับแก้ไข) ค.ศ. 1884 และพระราชบัญญัติว่าด้วยการคนจรจัด (ฉบับแก้ไข) ค.ศ. 1898 กำหนดโทษบุคคลประเภทดังกล่าวไว้

อย่างไรก็ดีไม่ว่าประเทศต่าง ๆ ในยุคนั้นจะมีความเห็นในปัญหาหญิงที่ทำการค้าประเวณีไปอย่างไรก็ตาม แต่ก็อาจสรุปได้ว่ามีอยู่ 2 แบบเท่านั้นคือ บางประเทศออกกฎหมายห้ามมิให้ตั้งสำนักการค้าประเวณีขึ้นโดยเด็ดขาด ถือว่าหญิงที่ทำการค้าประเวณีเป็นบุคคลผู้กระทำความผิด ส่วนอีกแบบหนึ่งคือกฎหมายอนุญาตให้ตั้งสำนักการค้าประเวณีแต่หญิงที่ทำการค้าประเวณีจะต้องไปจดทะเบียนไว้ ณ สำนักงานของรัฐเพื่อความสะดวกในการควบคุม โสเภณีได้รับการวิเคราะห์ว่าเป็นอาชีพแรกอาชีพเก่าแก่ดั้งเดิมของผู้หญิงและเป็น "ความจำเป็นอันชั่วร้าย" ในสังคมที่ไม่มีวันจะล้มเลิกได้ จึงมีคนจำนวนมิใช่น้อยที่ได้ข้อสรุปว่าจะต้องมีการจดทะเบียนโสเภณีเสีย เพื่อจะได้เก็บภาษีโสเภณีและควบคุมการโรคอย่างมีประสิทธิภาพ

การค้าประเวณีในประเทศไทย

(ก) ประวัติ

การค้าประเวณีในประเทศไทยนั้นแต่เดิม ยังไม่ปรากฏหลักฐานโดยแน่ชัดแต่จะปรากฏชัดเจนในสมัยอยุธยาและถ้าดูจากข้อสันนิษฐานแล้วจะเห็นได้ว่าประเทศไทยเราได้จัดให้มีการค้าประเวณีมานานแล้ว โดยเอาแบบอย่างมาจากประเทศอินเดีย ทั้งนี้เพราะว่าส่วนมากประเทศไทยเราได้รับอารยธรรมมาจากอินเดีย ดังนั้นจึงน่าจะเลียนแบบเกี่ยวกับการค้าประเวณีมาจากอินเดีย ทั้งนี้เนื่องจากอินเดียได้มีการค้าประเวณีมาแต่โบราณกาลดังได้กล่าวมาแล้วและดูจากข้อสันนิษฐานอีกข้อหนึ่งก็คือ ประเทศไทยเราได้เอาแบบอย่างมาจากประเทศจีนโดยที่ประวัติศาสตร์บางตอนได้บ่งชี้ว่า การค้าประเวณีในประเทศจีนมีมานานแล้ว และประเทศไทยก็มีคนจีนมาพักอาศัยอยู่เป็นเวลานาน และได้มีสำนักโสเภณีที่เจ้าของสำนัก และหญิงที่ทำการค้าประเวณีเป็นคนจีนอยู่ในบริเวณกรุงเทพ ฯ นานมาแล้ว และนอกจากนั้นภาษาจีนที่ใช้เรียกผู้หญิงประเภทนี้ว่า "หย่าฉ่า" ไทยเราก็เคยได้ยินจนชินหูและใช้กันสืบมาจนตราบเท่าทุกวันนี้¹⁵

ต่อไปนี้จะได้กล่าวถึงประวัติของการค้าประเวณีในประเทศไทยซึ่งปรากฏหลักฐานชัดเจนเริ่มตั้งแต่สมัยอยุธยาจนกระทั่งถึงปัจจุบันดังต่อไปนี้คือ

1. สมัยอยุธยา - พ.ศ. 2398

เนื่องจากฐานะของผู้หญิงในสังคมไทยในอดีตนั้น มิได้รับการยกย่องว่าเป็น "คน" เท่าเทียมกับชาย ดังนั้นผู้หญิงจึงเป็นสมบัติของผู้ชายที่สามารถจะขาย จำนำตัดดอก ได้แล้วแต่ความจำเป็น และเนื่องจากในสมัยนั้นระบบทาสยังมีได้เลิกล้มไป หญิงที่เป็นทาสจึงมีหน้าที่บำเรอความสุขให้กับนายและนายอื่นตามที่นายสั่งด้วย

¹⁵ บัญชา มินทรชินธ์, "การโสเภณีในกรุงเทพและธนบุรี", เอกสารสภาวิจัยแห่งชาติ/สภ.ที่ 22, พ.ศ. 2504, หน้า 1-2.

จากจดหมายเหตุลาลูแบร์ ทูตฝรั่งเศสสมัยสมเด็จพระนารายณ์ (พ.ศ. 2199-2231) ได้ระบุว่า ในสมัยนั้นกรุงศรีอยุธยา มีโสเภณีราว 600 คน และมีห้องโสเภณีอยู่ 4 แห่งตั้งอยู่ในย่านชุมชนชาวจีน ให้บริการทั้งไทยและชาวต่างชาติ ย่านที่ตั้งโสเภณีนี้เรียกว่า "สำเพ็ง" ซึ่งเป็นภาษาเขมร หมายถึงโสเภณี หญิงที่เป็นโสเภณีในสมัยนี้เป็นหญิงทาสที่นายทาสขายต่อมา นอกจากนั้นยังมีหญิงที่ถูกบิดาและสามีขายเป็นทาสด้วย และเนื่องจากโสเภณีเป็นหญิงทาสและหญิงที่ถูกขายมา และให้บริการเฉพาะแก่ชายต่างชาติและชายไทยที่ได้มีศักดินาสองตั้งนั้นโสเภณีจึงมิได้รับการยกย่องในสังคมไทยเหมือนดังท้าวทาสโสเภณีในอินเดียและเกอิช่าในญี่ปุ่น ซึ่งจะเห็นได้จากการเรียกชื่อโสเภณี เช่น "อีดอกสำเพ็ง" "หญิงคนชั่ว" เป็นต้น ชื่อเหล่านี้ล้วนแสดงให้เห็นว่าโสเภณีไม่ได้เป็นที่ยกย่องในสังคมไทยเลย และเมื่อกรุงเทพฯ เป็นราชธานี ย่านโสเภณีก็ยังคงใช้ชื่อว่า "สำเพ็ง" เช่นเดิม และทำกำไรให้แก่เจ้าของสำนักเป็นอย่างมาก

2. ระยะหลังสนธิสัญญาเบาริ่ง-เปลี่ยนแปลงการปกครอง (พ.ศ.

2398-2475)

หลังจากที่ไทยเซ็นสัญญาเบาริ่งกับอังกฤษในสมัยรัชกาลที่ 4 เมื่อ พ.ศ. 2398 รูปแบบเศรษฐกิจของไทยก็เริ่มเปลี่ยนไป จากการผลิตข้าวเพื่อยังชีพเป็นการผลิตเพื่อการส่งออกขายต่างประเทศ แรงงานคนไทยจึงต้องใช้เพื่อการปลูกข้าวสำหรับส่งออกเป็นส่วนใหญ่ จึงมีการว่าจ้างแรงงานต่างชาติเข้ามาทำป่าไม้และเหมืองแร่ แรงงานต่างชาติที่สำคัญคือแรงงานจีน ซึ่งแรงงานจีนเหล่านี้ส่วนใหญ่มักจะเป็นชายที่ได้นำครอบครัวเข้ามาด้วยและเมื่อมีการรวมตัวของชายที่ไม่มีภรรยาเป็นจำนวนมากเช่นนี้ จึงทำให้มีการจัดหาหญิงมาบริการทางเพศแก่ชาย ซึ่งในขณะนั้นหญิงไทยที่ประกอบอาชีพโสเภณีมีจำนวนไม่มากนัก จึงทำให้มีขบวนการค้าหญิงจีนเข้ามาเป็นโสเภณีในประเทศไทย และนอกจากหญิงจีนแล้วยังมีหญิงญี่ปุ่นและชาติตะวันตก เช่น รัสเซีย เยอรมัน ฝรั่งเศส เข้ามาประกอบอาชีพโสเภณีให้บริการแก่ชายตะวันตกด้วย

นอกจากนั้นนโยบายพัฒนาประเทศของรัชกาลที่ 5 ทำให้มีการจัดสร้างระบบการคมนาคมในประเทศ เช่นสร้างทางรถไฟ ซึ่งส่งผลให้มีการหลอกหญิงตามภูมิภาคต่าง ๆ เข้ามาขายในกรุงเทพฯ ด้วย การหลอกหญิงไทยมาขายเป็นโสเภณีเริ่มเห็นได้ชัด หลังจากที่ได้มีประกาศพระราชบัญญัติกักกระษेत्रอายุลูกทาสลูกไทย พ.ศ. 2417 เนื่องจากมีความจำเป็นจะต้องหาหญิงเข้ามาแทนหญิง

ทาสส่วนใหญ่ที่จะเป็นไทย ซึ่งนายโรงแ้งไม่มีสิทธิ์ที่จะควบคุมลงโทษได้เหมือนเดิม กระบวนการหลอกหญิงมาขายบังคับเป็นโสเภณี มี 2 ประเภทคือ ประเภทแรกทำสัญญาจ้างเป็นหญิงนครโสเภณี มีกำหนดเป็นปีและให้เงินล่วงหน้า ส่วนประเภทที่สองทำสัญญารับเงินล่วงหน้าเป็นลูกจ้างรับใช้การงานต่าง ๆ แต่ภายหลังหลอกหลวงหญิงไปทำงานโสเภณี หญิงที่ตกอยู่ภายใต้สัญญา 2 ประเภทนี้ จะไม่ถือว่าเป็นทาสและไม่ได้สิทธิขั้นค่าตัวตามพระราชบัญญัติ 2417 นี้

กิจการค้าประเวณีได้เติบโตขึ้นมา ในช่วงการพัฒนาประเทศเข้าสู่ระบบใหม่ และในขณะที่ผู้ชายคิดว่าการเปิดโอกาสให้ผู้ชายมีเมียได้หลายคนทำให้บริการแก่ลูกค้าชาวจีน แต่ความคิดเช่นนี้ขัดแย้งกับกระบวนการเรียกร้องสิทธิสตรีที่เริ่มขึ้นในตอนปลายสมัยรัชกาลที่ 6 และมีกระแสสูงชันในสมัยรัชกาลที่ 7 ที่มองเห็นว่าโสเภณีเป็นปัญหาสำคัญที่ผู้หญิงกำลังเผชิญอยู่ และได้เรียกร้องให้เจ้าหน้าที่ปราบปรามการค้าประเวณีและเรียกร้องให้มีการจัดตั้งสมาคมช่วยเหลือหญิงเหล่านี้ ผู้หญิงระยะนั้นเห็นว่าโสเภณีเกิดจากความไม่รับผิดชอบของผู้ชายต่อผู้หญิงผู้หญิงถูกบังคับให้เป็นโสเภณีเพราะโอกาสเลือกอาชีพของผู้หญิงมีอยู่อย่างจำกัดและเห็นว่าควรให้ผู้ชายมีเมียหลายคนเป็นสาเหตุหนึ่งของโสเภณี ดังนั้นประเด็นการเรียกร้องสิทธิสตรีของผู้หญิงในระยะนั้น จึงเป็นเรื่องการยกเลิกระบบมากเมียของชายและการเปิดโอกาสให้ผู้หญิงได้รับการศึกษาเท่าเทียมกับชาย โดยหวังว่าข้อเรียกร้องดังกล่าวจะช่วยยกระดับฐานะของผู้หญิงในสังคมไทยและแก้ไขปัญหาโสเภณีได้

ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่าถึงแม้กิจการค้าประเวณีจะเจริญรุ่งเรืองและทำรายได้จำนวนมากให้แก่บุคคลหลายฝ่าย แต่ตัวหญิงที่ต้องประกอบการค้าประเวณีกลับยังต้องได้รับการดูถูกเหยียดหยาม กดขี่ขูดรีดต่อไป และรัฐบาลในระยะนี้ก็ไม่ได้มีนโยบายที่จะช่วยเหลือหญิงเหล่านี้ให้พ้นจากการประกอบอาชีพค้าประเวณีที่เด่นชัดประการใด

3. หลังเปลี่ยนแปลงการปกครอง-ปัจจุบัน

ในช่วงระยะเวลาหลังเปลี่ยนแปลงการปกครองนี้ แบ่งออกได้เป็น 2 ช่วง คือ

3.1 ช่วง พ.ศ 2475-2503

หลักการเปลี่ยนแปลงการปกครอง โสภณยังคงเป็นระบบผูกขาด โดยรัฐอยู่ กระจายการเรียกร้องของหญิงในระยะก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครอง มีผลทำให้ยกเลิกกฎหมายที่อนุญาตให้ชายมีเมียหลายคน และประกาศใช้กฎหมายตัวเดียวเมียเดียวใน พ.ศ 2478 ซึ่งการออกกฎหมายตัวเดียวเมียเดียวโดยมิได้มีการเปลี่ยนแปลงค่านิยมของผู้ชายในเรื่องเพศนี้ ทำให้ผู้ชายเปลี่ยนรูปแบบการสะสมเมียไว้ในบ้านเดี่ยวเป็นการมี "เมียลับ" ไว้หลายบ้าน และทำให้ผู้หญิงส่วนหนึ่งที่ถูกลดปล่อยจากการเป็นเมียในระบบที่อนุญาตให้ผู้ชายมีเมียได้หลายคนต้องหันมาประกอบอาชีพค้าประเวณี และทำให้ผู้ชายไทยต้องไปใช้บริการจากโสภณมากขึ้น โดยเฉพาะชายที่ไม่อยู่ในฐานะที่จะสะสม "เมียลับ" ไว้ได้ ด้วยเหตุนี้โสภณจึงเพิ่มจำนวนขึ้นมากอย่างน่าตกใจ

นอกจากนี้ยังมีการหลอกหญิงจากชนบท เข้ามาเป็นโสภณและการประกวดนางงามก็เริ่มขึ้นในระยะนี้ จึงทำให้มีการคัดเลือกส่งหญิงสาวจากชนบทเข้ามาร่วมการประกวดดังกล่าว และหญิงเหล่านี้จำนวนไม่น้อยที่ต้องกลายเป็น "เมียลับ" หรือ ประกอบอาชีพโสภณในเวลาต่อมา จึงนับได้ว่าเป็นการซื้อขายหญิงที่แยบยลและเป็นที่ยอมรับของสังคมมาก

ในขณะที่หญิงไทยต้องเข้ามาทำงานค้าประเวณีมากขึ้น รัฐก็เริ่มมีการเตรียมการยกเลิกระบบโสภณ เพื่อเป็นการสนับสนุนนโยบายการปราบปรามการค้าหญิงและเด็กของสหประชาชาติในช่วงทศวรรษที่ 1950 โดยเริ่มมีการระงับการจดทะเบียนโสภณตั้งแต่ พ.ศ 2491 และยกเลิกการต่อทะเบียนโสภณใน พ.ศ 2499 และในปี พ.ศ 2503 ก็มีการประกาศยกเลิกพระราชบัญญัติสัญจรโรค ดังนั้นโสภณจึงกลายเป็นสิ่งผิดกฎหมายนับตั้งแต่นั้นมา

3.2 พ.ศ 2503-ปัจจุบัน

การออกกฎหมายยกเลิกวีซ่าแก่นักท่องเที่ยวได้ทำให้จำนวนวีซ่า และการค้าหญิงลดลงเลย ทั้งนี้เพราะมีปัจจัยอื่น ๆ มาสนับสนุนให้การค้าประเวณีเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ได้แก่

- ความยากจนในชนบทที่เพิ่มทวีมากขึ้น
- การเข้ามาของฐานทัพอเมริกัน
- การพัฒนาการท่องเที่ยว

เนื่องจากนโยบายพัฒนาประเทศในช่วงนี้เป็นการพัฒนาที่เน้นปัจจัยพื้นฐานในด้าน infrastructure เช่น ถนนหนทาง มากกว่าจะเป็นการพัฒนาคน โดยเฉพาะผู้หญิงที่มีคุณภาพ มีฝีมือสำหรับตลาดแรงงานอุตสาหกรรม เมื่อประสบกับความยากจน และโอกาสที่จะเลือกประกอบอาชีพในเมืองมีน้อย ประกอบกับการเข้ามาของฐานทัพอเมริกัน จึงทำให้เกิดการพัฒนาธุรกิจการค้าประเวณีเพื่อให้บริการแก่ทหารอเมริกันที่อยู่ในประเทศไทย และเข้ามาพักผ่อนจากสงคราม เวียดนาม สถานบริการต่าง ๆ ได้เติบโตขึ้นมาก จึงเปิดโอกาสให้หญิงชนบทได้มีงานทำด้วยการเป็นโสเภณีและเป็น "เมียเช่า" ต่อมาเมื่อฐานทัพอเมริกันต้องถอยออกไปเพราะการเรียกร้องของนักศึกษาประชาชนใน พ.ศ 2519 แต่จำนวนวีซ่า และกิจการค้าประเวณีก็มีได้ซบเซาลงตั้งที่มีการคาดหมายไว้เพราะได้ลูกค้าใหม่ คือนักท่องเที่ยวจากประเทศตะวันตก ตามนโยบายของรัฐบาลที่สนับสนุนการท่องเที่ยวโดยใช้หญิงไทย และแหล่งบันเทิงทางเพศที่มีอยู่เป็นแหล่งดึงดูดนักท่องเที่ยวจากประเทศตะวันตกได้เป็นอย่างดี

รูปแบบของการค้าหญิงในปัจจุบันนี้ ถ้าวิเคราะห์แล้วก็จะเห็นว่ามิได้แตกต่างไปจากระยะก่อนมากนัก ยังมีการซื้อผู้หญิงโดยจ่ายเงินล่วงหน้าโดยลอบกว่าจะให้มาทำงานบ้านแต่บังคับให้ค้าประเวณี หรืออาจถูกชักชวนจากหญิงที่อยู่ในอาชีพนี้ ส่วนรูปแบบของการค้าหญิงออกนอกประเทศนั้นจะเป็นรูปแบบที่ซับซ้อนกว่าเดิม ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นไปด้วยความสมัครใจของหญิงเอง เพราะหญิงเหล่านี้ส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นโสเภณีอยู่แล้ว เมื่อถูกชักชวนให้ไปทำงานในต่างประเทศก็ยินดีเพื่อจะได้เพิ่มรายได้ แต่ก็มีหญิงอีกจำนวนไม่น้อยที่ถูกลอบให้ไปทำงานแล้วถูกบังคับให้ขายตัว หญิงส่วนมากมักจะไม่ต้องการร่วมมือกับตำรวจ เพื่อที่จะลงโทษพวกนายหน้าหรือนักค้าหญิง เพราะต้องการประกอบอาชีพนี้ต่อไปหรือเพราะถูกข่มขู่ไม่ให้ไม่กล้าพบตำรวจ ดังนั้นจึงยากแก่การปราบปราม แต่ถึงแม้ว่าจะปราบปรามจับกุม

ได้ก็สืบสวนไปไม่ถึงตัวการใหญ่ ดังนั้นการค้าหญิงจึงมีกระบวนการไม่แตกต่างจากการค้ายาเสพติดและมีเครือข่ายที่กว้างขวางทั่วโลก

(ข) ประเภทของโสเภณี¹⁶

โสเภณีในปัจจุบันนี้มีมากมายหลายประเภท ซึ่งในการแบ่งประเภทของโสเภณีนี้ก็เพื่อชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างของโสเภณีแต่ละประเภทว่า มีลักษณะสภาพของปัญหาที่ไม่เหมือนกัน ทั้งสภาพของการมาเป็นโสเภณี สภาพของสถานค้าประเวณี ฯลฯ ซึ่งมีหลายรูปแบบตลอดจนขอบข่ายของกฎหมายฉบับที่เกี่ยวข้องกับอาชีพนี้ด้วย ประเภทของโสเภณีในปัจจุบันนี้แบ่งได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้คือ

ประเภทที่หนึ่ง ได้แก่โสเภณีระดับล่าง ซึ่งโสเภณีระดับนี้มาจากหญิงสาวในชนบทที่เข้าสู่สถานการค้าประเวณีในประเภทสถานบริการ คือ ซ่อง โรงน้ำชา โรงแรมระดับต่ำตลอดจนห้องอาหารบางประเภท ประเภทนี้ปัจจุบันมีปัญหามากเพราะจะถูกกักขังและถูกบังคับให้ค้าประเวณี จะถูกทุบตีและทำร้ายร่างกายจากพวกแมงดาแม่เฒ่า พ่อเฒ่า โสเภณีประเภทนี้ไม่มีอิสระส่วนใหญ่มักจะถูกหลอกมา

ประเภทที่สอง ได้แก่โสเภณีระดับกลาง ส่วนใหญ่พัฒนามาจากโสเภณีประเภทที่ 1 และส่วนใหญ่ก็สมัครใจเข้าสู่อาชีพนี้โดยตรง โสเภณีประเภทนี้ค่อนข้างจะมีอิสระอยู่บ้าง แต่รายได้ก็ยังถูกควบคุมจากเจ้าของสถานการค้า โสเภณีประเภทนี้จึงอยู่ตามสถานอาบอบนวดและโรงแรมบางประเภท ตลอดจนร้านเสริมสวย และปัจจุบันมีแนวโน้มสูงขึ้นในรูปแบบของนวกเอสคอร์ต

¹⁶ ธนวัตี ท้าวจัน, เพ็ญศิริ ตระกูลสังจาวัตร์, "ปัญหาค้าหญิงและยุทธศาสตร์การแก้ปัญหา", โครงการสตรีศึกษา สถาบันวิจัยสังคม, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527, หน้า 45-46.

ประเภทที่สาม ได้แก่ โสเภณีข้ามชาติ ประเภทนี้ส่วนใหญ่จะพัฒนามาจากระดับกลางและส่วนหนึ่งก็สมัครไปโดยตรง โสเภณีประเภทนี้จะเดินทางไปค้าประเวณีในต่างประเทศ ปัจจุบันผู้หญิงมีความต้องการจะเดินทางไปมากเนื่องจากมีรายได้ดี ประเทศที่หญิงเดินทางไป เช่น ประเทศเยอรมัน และประเทศย่านตะวันออกกลางตลอดจนประเทศเพื่อนบ้านในเอเชีย และประเทศที่ผู้หญิงต้องการเดินทางไปมากในขณะนี้คือ ประเทศญี่ปุ่น โดยเฉพาะในเมืองโอซากา และโตเกียว

แต่ในช่วง 4-5 ปีที่ผ่านมา ได้มีโสเภณีประเภทหนึ่งเกิดขึ้น ซึ่งเรียกว่า "โสเภณีชาย"¹⁷ ซึ่งส่วนใหญ่จะตั้งขึ้นมาในรูปแบบของบาร์เกย์ ซึ่งเป็นบาร์ที่ตั้งขึ้นมาเพื่อต้อนรับลูกค้าบางกลุ่ม ธุรกิจนี้เริ่มขยายตัวอย่างรวดเร็ว ซึ่งการเติบโตของธุรกิจประเภทนี้วางอยู่บนรากฐาน 2 ประการคือ หนึ่งเป็นการเปิดโลกใหม่อันเป็นโลกส่วนตัวของกลุ่มคนประเภทหนึ่ง และสองเป็นผลมาจากการเอาใจนักท่องเที่ยวยุโรป เจ้าของบาร์ส่วนใหญ่มักจะหาเด็กหนุ่มหน้าตาดี ๆ มาสนองความต้องการของลูกค้า แต่ในระยะหลังโสเภณีชายไม่ได้ให้บริการแต่เฉพาะเพศเดียวกันเท่านั้น หากแต่บริการทางเพศให้แก่เพศตรงข้ามด้วยและนับวันจะมีมากยิ่งขึ้น

ในสังคมไทยปัจจุบันปัญหาการว่างงานกำลังมีความสำคัญมาก มีผู้ที่อยู่ในวัยทำงานตกงานเป็นจำนวนมาก ชายหนุ่มที่ว่างงานแต่มีรูปร่างหน้าตาหล่อเหลาไม่สามารถหางานอื่นทำได้จึงหันมาประกอบอาชีพโสเภณีซึ่งมีรายได้ดี อาจจะทำเพียงชั่วคราวสมัครเล่น เมื่อมีงานอื่นที่ดีกว่าก็อาจจะเลิกประกอบอาชีพนี้ไปเลยก็ได้ แต่ก็มีบางกลุ่มที่ประกอบอาชีพนี้ถาวร เช่น นวกเกย์ทั้งหลายซึ่งมีมานานแล้วในสังคมไทย¹⁸

¹⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 141-144.

¹⁸ วัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล, "โสเภณีชายเป็นอาชญากรหรือไม่", สยามรัฐ (7 มีนาคม 301, ปีที่ 37, หน้า 5.

(ค) รูปแบบของการค้าประเวณี

การประกอบอาชีพค้าประเวณี และสถานประกอบการค้าประเวณีในปัจจุบันนั้นมีมากมายหลายประเภท ซึ่งสถานการค้าประเวณีทำให้บุคคลบางกลุ่มมีฐานะทางเศรษฐกิจดีขึ้น จึงมีการขยายตัวทางธุรกิจประเภทนี้อย่างกว้างขวางทำให้กิจการนี้ดูเป็นของธรรมดาไป สถานการค้าประเวณีผิดกฎหมายที่ผิดกฎหมาย แต่อาศัยช่องโหว่ของกฎหมายสถานบริการเพื่อแอบอ้างความถูกต้อง สถานการค้าประเวณีแทรกตัวอยู่ในรูปของธุรกิจต่าง ๆ ซึ่งแบ่งออกเป็นหลายรูปแบบดังต่อไปนี้คือ

(1) การค้าประเวณีอย่างวิธีธรรมดา

การค้าประเวณีประเภทนี้เป็นการค้าประเวณีแบบทั่วไป ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งปกติทั่วไปในสังคมไทย โดยมีหลายรูปแบบดังนี้คือ¹⁰

1.1 โสเภณีประจำสำนักค้าประเวณี²⁰

โสเภณีประเภทนี้จะประจำอยู่ตามสำนักค้าประเวณีที่มี แม่เล้า พ่อเล้า คอยควบคุมและแจกจ่ายลูกค้าที่มาใช้บริการ โดยที่โสเภณีเหล่านี้ไม่มีโอกาสที่จะเลือกหรือปฏิเสธลูกค้าได้เลย นอกจากนี้อาจมีผู้ทำหน้าที่เซียร์แขกคอยหาลูกค้ามาป้อนให้กับสำนักโสเภณีกับทำหน้าที่คอยควบคุมมิให้โสเภณีหลบหนี หญิงโสเภณีประจำสำนักค้าประเวณีจะต้องบริการทางเพศให้แก่ลูกค้าทุกรายที่ทางสำนักส่งมาให้โดยไม่ว่าจำกัดจำนวน

¹⁰ ร.ต.อ เสรี ปัจเจกขัติ, สาวชาวเหนือกับการค้าประเวณี, หน้า 5-10, (เอกสารวิจัย).

²⁰ สุนีย์ มัลลิกะมาลย์, "การค้าประเวณีในรูปแบบของธุรกิจ บันเทิงเขาทำกันอย่างไร? "ทนายประจำบ้าน, ปีที่ 11, ฉบับที่ 8 (พ.ย 27), หน้า 87-88.

รายได้จากการให้บริการนั้น ค่าบริการที่หญิงโสเภณีจะได้รับจากการให้บริการจะถูกทางสำนักค้าประเวณีหักไว้อย่างน้อยครึ่งหนึ่งหรือสามในสี่ส่วน หรืออาจไม่ให้เลยก็มี

1.2 โสเภณีในที่สาธารณะ²¹

"ที่สาธารณะ" หมายถึงสถานที่ ๆ ทางราชการจัดไว้ให้ประชาชนใช้เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจ เช่น สวนสาธารณะ และหมายความรวมถึงสถานที่ ๆ ประชาชนมีสิทธิใช้ร่วมกัน เช่น ป้ายรถเมล์ ดังนั้นจึงมีโสเภณีประเภทหนึ่งซึ่งใช้สถานที่เหล่านี้เป็นแหล่งที่จะหาหรือติดต่อลูกค้า และเมื่อตกลงกับลูกค้าได้แล้ว บางรายก็ใช้ที่สาธารณะเป็นที่หาความสัมพันธ์กัน หญิงเหล่านี้มีสัญลักษณ์ที่รู้จักกันในหมู่ชายคือ จะหิ้วกระดาสีใส่ผ้าถุงสตรี ผ้าขาวม้า เพื่อใช้ผลัดเปลี่ยนระหว่างหาความสัมพันธ์ ส่วนมากโสเภณีประเภทนี้จะมาจากสำนักค้าประเวณี แต่ด้วยเหตุที่มีอายุมากขึ้นไม่เป็นที่พึงพอใจของลูกค้า จึงจำต้องอาศัยความมิดปึกปิดข้อบกพร่องของตนในการค้าประเวณี รายได้ที่จะได้รับจากการค้าประเวณีประเภทนี้ค่อนข้างต่ำ เนื่องจากลูกค้าที่มาใช้บริการเป็นผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจยากจน โดยมากมักจะมีอาชีพกรรมกรหรือขับรถสามล้อเครื่อง แท็กซี่ จึงไม่สามารถที่จะจ่ายค่าบริการได้ในอัตราสูง

1.3 การค้าประเวณีโดยใช้โรงแรมเป็นแหล่งค้า²²

การอาศัยโรงแรมเป็นแหล่งค้าประเวณีนั้น เป็นการจัดให้มีการค้าประเวณีโดยชอบด้วยการหลีกเลี่ยงกฎหมาย โดยใช้รูปแบบของการดำเนินกิจการโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรมบั้งหน้า โรงแรมเหล่านี้มีทั้งที่เป็นโรงแรมในสภาพดี โรงแรมในสภาพธรรมดาและโรงแรมม่านรูด โรงแรมบางแห่งจัดไว้เฉพาะเพื่อการค้าประเวณี ดังนั้นจึงต้องมีหญิงโสเภณีไว้ประจำโรงแรม วิธีการ

²¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 88.

²² เรื่องเดียวกัน, หน้า 86-87.

เช่นเดียวกับการค้าประเวณีในสำนักค้าประเวณี โสเภณีประจำโรงแรมจะต้องยอมรับกฎระเบียบ สภาพความเป็นอยู่ที่ทางโรงแรมจัดการให้ ส่วนโรงแรมที่โสเภณีเองเป็นผู้พาลูกค้าเข้ามาใช้เป็นสถานที่บริการทางเพศ โดยปกติโสเภณีเองจะนั่งรอหรือเตร็ดเตร่คอยลูกค้าอยู่ตามคอฟฟี่ช็อปหรือห้องโถง (lobby) ของโรงแรม เมื่อเห็นลูกค้าซึ่งโดยมากมักเป็นชาวต่างประเทศเข้ามา ก็จะเสนอตัวเข้าไปเจรจาตกลงโดยตรง เมื่อตกลงกันเรียบร้อยแล้วจะใช้โรงแรมเป็นสถานที่ค้าประเวณี โดยทางโรงแรมจะได้ค่าบริการเป็นค่าห้องจากลูกค้าของหญิงโสเภณีเหล่านั้น นอกจากนี้บางแห่งยังมีนายหน้าทำหน้าที่ติดต่อหาลูกค้าให้โดยได้ส่วนแบ่งจากโสเภณี รายได้ของโสเภณีประเภทนี้ขึ้นอยู่กับเจ้าของโรงแรมที่จะแบ่งให้ และบางแห่งก็จะไม่มีการแบ่งให้เลยก็มี ส่วนโสเภณีที่ใช้โรงแรมเป็นสถานที่ค้าประเวณีนั้น รายได้ที่จะได้รับขึ้นอยู่กับตัวโสเภณีเอง และกรณีที่มีนายหน้าก็ต้องแบ่งรายได้ให้นายหน้าด้วย

(2) การค้าประเวณีที่แฝงมาในรูปลักษณะต่าง ๆ

ผู้ดำเนินกิจการประเภทนี้ ได้ใช้วิธีการอันเฉลียวฉลาดด้วยการเปิดธุรกิจอย่างใดอย่างหนึ่งโดยถูกต้องตามกฎหมายที่ควบคุมกิจการนั้น ๆ ทุกประการ กิจการดังกล่าวนี้ได้ใช้เป็นฉากบังหน้า แต่เบื้องหลังก็คือธุรกิจที่แอบแฝงด้วยอบายมุขด้วยการเปิดเป็นแหล่งการค้าประเวณีนั่นเอง การค้าประเวณีที่แฝงมาในรูปลักษณะต่าง ๆ นั้น เท่าที่ปรากฏในปัจจุบันนี้ได้เปิดดำเนินการออกมาในรูปแบบต่าง ๆ ดังนี้คือ

2.1 บาร์และไนท์คลับ²³

บาร์และไนท์คลับที่หญิงประเภทนี้ทำงานอยู่ จะมีลักษณะเป็นโรงเต็นท์ที่มีดนตรีบรรเลงโดยไม่มีการโชว์ลามก หญิงที่ทำงานในนี้จะทำหน้าที่เป็นผู้ให้บริการแขกโดยเน้นหลักการเป็นคู่เต้นรำ ซึ่งเรียกกันว่า "หญิงนั่งชิวโหมง" หรือ "พาร์ตเนอร์" และในปัจจุบันมักเรียกกันว่า "โฮสเสส" (hostess) ซึ่งการให้

²³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 98-100.

บริการจะแบ่งเป็น 2 ประเภทคือ โฮสเทลประเภทที่เชื่อเชิญให้ลูกค้าหรือแขกซื้อเครื่องดื่มโดยทำหน้าที่เป็นเพื่อนคุยด้วย ลูกค้าสามารถพูดคุยและอยู่กับโฮสเทลได้ตลอดเวลา โดยไม่ต้องเสียค่าชั่วโมงให้แก่สถานบริการแต่อาจต้องเสียค่าเครื่องดื่มมากขึ้นตามแต่โฮสเทลจะเชิญชวนได้สำเร็จ และในกรณีที่ลูกค้าเกิดพึงพอใจที่จะซื้อบริการทางเพศจากโฮสเทลนั้นด้วยการพาออกไปข้างนอกก็สามารถทำได้ รายได้ของโฮสเทลประเภทนี้ขึ้นอยู่กับว่าจะชักชวนให้ลูกค้าดื่มได้มากเท่าใด และยังได้เงินเดือนประจำจากบาร์หรือไนท์คลับที่ตนสังกัดอยู่ด้วย ส่วนงานบริการทางเพศนั้นถือว่าเป็นรายได้พิเศษอีกทางหนึ่ง โฮสเทลอีกประเภทหนึ่งก็คือ โฮสเทลประเภทที่เป็นเพื่อนคุยและคู่เต้นรำ ซึ่งจะมีผู้เชียร์แขกเป็นคนเชิญชวนให้ลูกค้าหาหญิงไว้เป็นเพื่อนคุยและคู่เต้นรำและถ้าลูกค้าคนใดพึงพอใจที่จะใช้บริการทางเพศก็สามารถตกลงกับหญิงนั้นได้โดยตรงแล้วซื้อชั่วโมงจากทางบาร์หรือไนท์คลับที่หญิงนั้นสังกัดอยู่ แล้วจึงพาหญิงออกไปหาความสำราญภายนอกได้ ส่วนรายได้ของโฮสเทลประเภทนี้จะได้รับเงินเดือนเป็นประจำจากทางบาร์หรือไนท์คลับ และได้รับเงินค่านั่งชั่วโมง และอาจจะมีรายได้พิเศษจากการให้บริการทางเพศด้วย

2.2 อาบ อบ นวด²⁴

กิจการนวดได้มีมานานแล้ว ซึ่งเดิมผู้ให้บริการนวดหรือที่เรียกว่า "หมอนวด" จะเป็นผู้ที่ช่วยรักษาอาการ เคล็ด ขัดยอก ปวดเมื่อยตามร่างกาย ส่วนมากหมอนวดจะเป็นหญิงมีอายุ แต่ปัจจุบันได้เปลี่ยนไปเป็นบริการนวดร่วมกับการให้บริการทางเพศด้วย ซึ่งถ้าลูกค้ารายใดประสงค์ที่จะใช้บริการพิเศษนี้ก็สามารตกลงกับหญิงบริการได้โดยตรง และอัตราค่าบริการจะขึ้นอยู่กับตกลงกันเฉพาะตัว ส่วนทางสถานบริการจะได้ค่าชั่วโมงที่ลูกค้าซื้อไว้ การให้บริการพิเศษนี้อาจกระทำในสถานบริการหรือนอกสถานที่ก็ได้ ขึ้นอยู่กับความพอใจของลูกค้าและหญิงบริการ ส่วนรายได้ของพนักงานอาบ อบ นวดนั้น พนักงานอาบ อบ นวดจะมีรายได้ประจำจากการทำหน้าที่อาบ อบ นวด และมีรายได้พิเศษซึ่งอาจจะมากกว่ารายได้ประจำเสียอีกจากการค้าประเวณี

²⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 96-98.

2.3 ธุรกิจบันเทิงต่าง ๆ

โสเภณีประเภทนี้โดยมากจะใช้ธุรกิจบันเทิง ตลอดจนธุรกิจส่วนตัว บังหน้า เช่นร้านตัดเสื้อผ้า ร้านเสริมสวย ร้านอาหาร คอเฟ้ชอป ภัตตาคาร ฯลฯ เพราะโดยมากบุคคลเหล่านี้จะคลุกคลีอยู่กับบุคคลที่ทำงานในสถานเริงรมย์ต่าง ๆ จึงทำให้เกิดความต้องการต่างๆ และส่วนใหญ่จะเป็นการค้าประเวณีโดยสมัครใจ เนื่องจากปัญหาทางเศรษฐกิจเป็นสำคัญ ปัจจุบันมีหญิงจำนวนมากมายที่ทำงานใน อาชีวนต่าง ๆ เช่น นักร้อง พนักงานต้อนรับ พนักงานเสริมฟ้ ซ่างเสริมสวย เป็นต้น ที่ต้องทำงานพิเศษ โดยการค้าประเวณีเป็นการเพิ่มรายได้ให้กับตัวเองไปในตัว ด้วย โดยใช้อาชีพดังกล่าวบังหน้า

(3) การค้าประเวณีในรูปลักษณะพิเศษ

การค้าประเวณีประเภทนี้ โดยมากจะเกิดจากความสมัครใจของตัว หญิงเอง ซึ่งอาจเกิดขึ้นเพราะความรักสมุทหรือเพื่อต้องการเพิ่มรายได้หรืออาจ จะทำเป็นอาชีพเลขก็ได้ ซึ่งแบ่งออกเป็นหลายประเภท ดังนี้คือ

3.1 เอสคอร์ต (Escort)²⁵

"เอสคอร์ต" หมายถึงเพื่อร่วมเดินทางไปตามสถานที่ต่าง ๆ เพื่อให้คำแนะนำและไปอย่างมีเกียรติ เอสคอร์ตเป็นงานบริการที่ให้ความเป็นเพื่อน กับแขกทุก ๆ คน ซึ่งไม่เจาะจงว่าจะต้องเป็นคนไทยหรือชาวต่างประเทศ ลูกค้า เอสคอร์ตที่เป็นคนไทยส่วนใหญ่ มักจะเป็นนักธุรกิจหรือนักบริหารชั้นนำ ด้วยบุคคล เหล่านี้ต่างก็มีความจำเป็นที่จะต้องออกงานสังคมอบย ๆ โดยเฉพาะบางงานที่ เหมาะต่อการควงสาวสวยไปร่วมด้วย ทางด้านชาวต่างประเทศที่เรียกใช้บริการ ของสาวเอสคอร์ตนั้น ส่วนใหญ่มักจะเป็นบุคคลระดับ ว.ไอ.พี ที่เลือกนักตาม โรงแรมชั้นหนึ่ง ซึ่งชาวต่างประเทศเหล่านี้มักสนใจที่จะเที่ยวชมสถานที่ท่องเที่ยว

²⁵ อองอาจ รุ่งจันทร์ฉาย, "ลุยปราบคาวกาม", มติชน (สำนักพิมพ์ มติชนจัดพิมพ์) ครั้งที่ 1 (พ.ศ. 2532), หน้า 69-71.

ต่าง ๆ การที่ธุรกิจเอสคอร์ตเป็นงานขายบริการให้กับบุคคลระดับวี.ไอ.พี. ดังนั้นหน้าตา เรือนร่าง ความรู้ บุคลิกและความสามารถ จึงมีความจำเป็นต่องานอาชีพนี้ไม่น้อย สาวเอสคอร์ตแต่ละคนจึงต้องผ่านการอบรม และมีการกำหนดคุณสมบัติอื่น ๆ ในหลาย ๆ ด้านด้วย กล่าวคือทุกคนควรมีความรู้ในระดับปริญญาตรี หรือต่ำกว่าเล็กน้อย และควรมีความสามารถพูดได้ 2 ภาษาเป็นอย่างต่ำ และต้องรู้จักวางตัว และมีจิตวิทยาที่จะปรับตัวให้เข้ากับสังคมของแขกทุกกระดับ ส่วนด้านรายได้นั้น รายได้ครึ่งหนึ่งจะเป็นของสาวเอสคอร์ต อีกครึ่งหนึ่งจะเป็นของสังกัด แต่ถ้าได้ค่าทิปจากแขกสาวเอสคอร์ตคนนั้น ๆ ก็จะได้รับเองทั้งหมด

3.2 นางทางโทรสับก²⁶

นางทางโทรสับกเกิดขึ้นในเมืองไทยมาแล้วนับสิบปี โดยมีวิถีการก็คือมีที่ท่ากันอยู่บ้าน คอร์ต อพาร์ตเมนต์ คอนโดมีเนียม โดยแต่ละแห่งจะมีนางทางโทรสับกซึ่งเป็นสาวสวยสังกัดอยู่ประมาณ 10-100 คน ทั้งผู้แขกจะติดต่อเข้ามาทางโทรสับกด้วยการระบุรูปร่าง หน้าตาและคุณสมบัติต่าง ๆ มาพร้อมสรรพ และทางเจ้าของสำนักก็จะจัดส่งนางทางโทรสับกที่มีคุณสมบัติดังกล่าว เดินทางไปหาแขกทันที โดยจะมีคนควบคุมทำหน้าที่นำไปส่งจนถึงสถานที่นัดหมาย จากนั้นก็จะรับเงินค่าตัวและค่าบริการซึ่งจะคิดตามชั่วโมง และสัดส่วนของระยะทางรวมไปด้วย เพื่อจะได้เป็นหลักประกันต่องานอาชีพค่าประเวณีในแบบที่ต่อมา นอกจากนี้บางสำนักของนางทางโทรสับกหลายแห่งก็ได้เพิ่มบริการชายหนุ่มสำหรับชายเช็กซ์ให้แก่สาวแก่แม่มาด้วยเช่นกัน

²⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 71-73.

3.3 ดิสโก้เทค (Discotheque)²⁷

คือสถานที่ ๆ ใช้เป็นที่เต้นรำอย่างหนึ่งของบรรดาวัยรุ่น ซึ่งส่วนใหญ่จะได้แก่นิสิตนักศึกษาและนักเรียน แต่เดิมนั้นจะเป็นที่เต้นรำแต่เพียงอย่างเดียว ด้วยการขายเครื่องดื่ม แต่การขายเครื่องดื่มแต่เพียงอย่างเดียวนี้ไม่สามารถที่จะอยู่ฐานะและยังผลกำไรให้แก่เจ้าของกิจการได้ เพราะธุรกิจดังกล่าวต้องแข่งขันและหาทางเอาตัวรอดกันอย่างค่อนข้างสูง ดิสโก้เทคหลายแห่งเกาะอยู่กับตลาดวัยรุ่น เมื่อต้องเผชิญปัญหาทางธุรกิจอย่างหนักหน่วง จึงเกิดคอนเซ็ปต์ใหม่ที่ต้องการให้ดิสโก้เทคเป็นสถานที่บริการมากกว่าการชุมนุมดนตรีของวัยรุ่นเพียงอย่างเดียว ซึ่งหมายถึงเป็นแหล่งของการบริการ และรวมถึงการค้าปลีกด้วย สถานดังกล่าวทำให้ให้นักฉวยโอกาสที่มีกิจการค้าปลีก นางทางโทรทัศน์ที่อย่างเป็นทางการเป็นต้น นำเด็กสาวในสังกัดของตนแฉงมาด้วยการแต่งตัวแบบวัยรุ่น เข้ามาหารายได้อีกทางหนึ่ง และนอกจากจากผู้หญิงขายบริการที่แอบแฉงมาในรูปนักเที่ยวแล้ว นักเที่ยวเองก็มีกลุ่มลอยตัวกันไปตามบรรยากาศที่เป็นอยู่โดยสมัครใจ

3.4 รูปลักษณะอื่น ๆ

การค้าปลีกในรูปลักษณะอื่น ๆ มีอีกหลายประเภท เช่น

- หญิงสาวที่เข้าไปเที่ยวตามไนท์คลับ บาร์ คอเป็ช็อบ เบื่อหาทางค้าปลีก
- หญิงสาวที่เป็นพวกเก้แสดง นางแบบ ซึ่งจะมีผู้ติดต่อหรือนายหน้าให้ค้าปลีก
- หญิงสาวที่ไปเล่นโบว์ลิ่ง เล่นเสกิต เพื่อวัตถุประสงค์ในการค้าปลีก
- หญิงสาวที่เป็นเมียเช่าอาหารต่างชาติ ที่เข้ามาช่วยรบอยู่ในประเทศไทยที่อยู่ตามจังหวัดต่าง ๆ ที่มีฐานกันอเมริกาตั้งอยู่ ซึ่งจะมีอยู่เป็นช่วง ๆ

²⁷ เสือ สถิตธรรม, "ช่องดิสโก้เทค ปรี่เช็กส์กันแบบดับเจบาะ" อาทิตย์-วิวัฒน์, ปีที่ 3, ฉบับที่ 99, (3-10 ธ.ค. 2528) หน้า 52-54.

- หญิงสาวที่มาในรูปแบบเด็กนักเรียน เนื่องจากขาดปัจจัยการศึกษาเล่าเรียน หญิงสาวประเภทนี้จะรับแขกเดือนละครั้ง 2 ครั้ง เพื่อนำเงินไปใช้ในการศึกษาเล่าเรียน เมื่อเงินหมดก็จะมาหาเงินใหม่ในรูปแบบลักษณะดังกล่าว

กล่าวโดยสรุป เมื่อเราได้ทราบถึงประวัติความเป็นมา ตลอดจนประเภทและรูปแบบของการค้าประเวณีแล้ว ก็จะทำให้ง่ายต่อการมองปัญหาและการหามาตรการทางกฎหมายมาแก้ไขปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งปัจจุบันนี้มีกฎหมายมากมายหลายฉบับที่กำหนดระเบียบข้อบังคับและข้อห้ามต่าง ๆ แต่ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นการปราบปรามมากกว่าที่จะแก้ไข และกฎหมายเหล่านี้ยังมีช่องว่างอยู่มาก และไม่สามารถควบคุมบางส่วนได้ ในส่วนของการค้าประเวณีนี้จะมีวิธีการที่สลับซับซ้อนมากซึ่งยากแก่การที่กฎหมายจะเข้าไปควบคุมในส่วนเหล่านี้ได้ เพราะสถานบริการต่าง ๆ มักจะแฝงตัวมาในรูปแบบที่แตกต่างกันดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ดังนั้นถ้าเรากำหนดมาตรการทางกฎหมายในส่วนนี้แล้วใช้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ปัญหาโสเภณีซึ่งเป็นปัญหาใหญ่ของสังคมไทย และปัญหาเรื่องโรคเอดส์ที่เป็นผลกระทบจากปัญหาโสเภณีก็จะสามารถป้องกันควบคุมและแก้ไขได้ด้วย